

— VELKOMMEN TIL —

ALSANG

I KASTELSKIRKEN

Mandag den 5. maj 2025 kl. 19:00-20:00

Sorgnepræst Else Hviid | Kommandantskabet

8. Regiments Musikkorps | Organist Johan Sigvard Jensen

VELKOMST

Sognepræsten og organisten byder velkommen.

I Danmark er jeg født

Tekst: H.C. Andersen 1850

Melodi: Poul Schierbeck 1926

1. I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
dér har jeg rod, derfra min verden går;
du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
står mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!
2. Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her ned til den åbne strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejligt som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Dannebrogen vajer -
Gud gav os den - Gud giv den bedste sejer! -
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!
3. Engang du herre var i hele Norden,
bød over England - nu du kaldes svag;
et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.
Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder -
Gud giv dig fremtid, som han gav dig minder!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!
4. Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
med vilde svaners rede,
I grønne øer, mit hjertes hjem hernede!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

De mørke fugle fløj - Synges af Kastelskirkens Kantori

Tekst: Otto Gølsted 1940

Melodi: Karl Clausen 1943

1. De mørke fugle fløj
ved gry med motorstøj
i eskadriller over byens tage.
Da så vi og forstod,
det gik til hjertets rod,
at vi fik trældoms bitre brød at smage.

2. En dag så klar og blå!
Den sol vi ventede' på
var kommet, men den lyste som i blinde.
Betvunget, smertestum
lå Danmark sluttet krum,
så dybt i kval og nød som ingensinde.

3. Men i den angstens stund,
Du lå med blodig mund
og alt omkring var dødsens nat og gru,
da så vi og forstod
til vore hjerters rod,
at aldrig har vi elsket Dig som nu!

Det haver så nyligen regnet

Tekst: Johan Ottosen 1890

Melodi: Dansk folkemelodi

1. Det haver så nyligen regnet,
det har stormet og pisket i vor lund.
Frø af ugræs er føget over hegnet,
åg på nakke og lås for vor mund.
Årets løb har sin lov,
der blev lyst i vor skov,
ak, hvor kort, indtil alt er stormens rov.

2. Det har regnet - men regnen gav grøde,
det har stormet - men stormen gjorde stærk.
Som de tro'de, at skoven alt var øde,
så de vårkraftens spirende værk.
For de gamle, som faldt,
er der ny overalt,
de vil møde, hver gang der bliver kaldt.

3. Og de tro'de, at hjertebånd kan bryde,
og de tro'de, at glemmes kan vor ret!
De skal vide, de aldrig ser de sidste,
de skal vide, at ingen bliver træt.
Thi som årene randt,
sås det: båndene bandt,
kræfter fødtes for kræfterne, som svandt.

4. De kan spærre med farver og med pæle,
de kan lokke med løfter og med løn, -
fælles sprog giver vore tanker mæle,
fælles vilje gør kampdagen skøn.
Nye stridsmænd skal der,
nye stridsmænd skal her
slutte kreds om den fane, vi har kær.

5. Ja - det haver så nyligen regnet,
og de træer de drypper endnu,
mangen eg er for uvejret segnet,
men endda er vi frejdige i hu;
viger ej ud af spor,
for vi kender det ord:
Det har slet ingen hast for den, som tror.

Man binder os på mund og hånd

Tekst: Poul Henningsen 1940

Melodi: Kai Normann Andersen 1940

1. Gripe efter blanke ting
vil hvert et grådigt lille barn.
Binde andre med en ring
gør man som helbefarn.
Tænk, hvor har man stået tit
og delt et vindus paradis.
Helle, helle det er mit!
Og livet går på samme vis:
Man binder os på mund og hånd,
med vanens tusen stramme bånd,
og det er besværligt at flagre sig fri.
Vi leger skjul hos en, som ved
at skærme os mod ensomhed
med søde kontrakter vi luller os i.
Kunne vi forbyde de tre ord: jeg lover dig
var vi vist i kærlighed på mere ærlig vej.
De ord, vi svor med hånd og mund,
de gælder kun den korte stund,
til glæden er borte og alting forbi.

2. Kærlighed og ægteskab,
hvad kommer de hinanden ved?
Kedsomhedens tomme gab,
til kæben går af led.
Elskov er den vilde blomst:
I gartnerhænder går den ud.
Skærmet får den sin bekomst,
men blomstrer hedt i storm og slud.
Man binder os på mund og hånd,
med vanens tusen stramme bånd,
men ingen kan ejes. Vi flagrer os fri.
I alle kærtegn er en flugt
de røde sansers vilde flugt
fra pligternes tvungne fortrampede sti.
Du må ikke eje mig. Jeg ejer ikke dig.
Alle mine kys er ikke ja og ikke nej.
De ord vi svor med hånd og mund
de gælder kun den svimle stund,
det netop er kysset fra dig jeg ka li.

3. Møde hvad der venter os,
og ingen ve hvordan det går.
Bære skæbnen uden trods,
hva der så forestår.
Glad ved hver en venlighed,
men uden tro, at det blir ved.
Søge fred, idet vi ved
at vi har ingen krav på fred.
Man binder os på mund og hånd,
men man kan ikke binde ånd,
og ingen er fangne, når tanken er fri.
Vi har en indre fæstning her,
som styrkes i sit eget værd,
når bare vi kæmper for det, vi ka li.
Den, som holder sjælen rank, ka aldrig blie træl.
Ingen ka regere det, som vi bestemmer sel.
Det lover vi med hånd og mund,
i mørket før en morgenstund,
at drømmen om frihed blir aldrig forbi.

Den danske sang er en ung blond pige

Tekst: Kai Hoffmann 1924

Melodi: Carl Nielsen 1926

1. Den danske sang er en ung, blond pige,
hun går og nynner i Danmarks hus,
hun er et barn af det havblå rige,
hvor bøge lytter til bølgers brus.
Den danske sang, når den dybest klinger,
har klang af klokke, af sværd og skjold.
Imod os bruser på brede vinger
en sagatone fra hedenold.

2. Al Sjællands ynede og Jyllands vælde,
de tvende klange af blidt og hårdt,
skal sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og tider skifter, og sæder mildnes,
men kunst og kamp kræver stadig stål;
det alterbål, hvor vor sjæl skal ildnes,
det flammer hedest i Bjarkemål.

3. Så syng da, Danmark, lad hjertet tale,
thi hjertesproget er vers og sang,
og lære kan vi af nattergale,
af lærken over den grønne vang.
Og blæsten suser sin vilde vise,
og stranden drøner sit højtidskvad;
fra hedens lyng som fra stadens flise
skal sangen løfte sig, ung og glad.

Moders navn er en himmelsk lyd - Synges af Kastelskirkens Kantori

Tekst: N.F.S. Grundtvig 1837

Melodi: Henrik Rung 1846

1. Moders navn er en himmelsk lyd,
så vide som bølgen blåner:
moders røst er den spædes fryd
og glæder, når issen gråner.
Sødt i lyst og sødt i nød,
sødt i liv og sødt i død,
sødt i eftermælet!

2. Modersmål er det kraftens ord,
som lever i folkemunde,
som det elskes i syd og nord,
så sjunges der sødt i lunde
Sødt i lyst ...

3. Modersmål er det rosenbånd,
som store og små omslynger,
i det lever kun fædres ånd,
og deri kun hjertet gynger.
Sødt i lyst ...

4. Modersmål er vort hjertesprog,
kun løs er al fremmed tale,
det alene i mund og bog
kan vække et folk af dvale.
Sødt i lyst ...

5. Modersmålet ved Øresund
og trindt i de grønne lunde
dejligt klunger i allen stund,
men dejligst i pigemunde.
Sødt i lyst ...

Den blå anemone

Tekst: Kaj Munk 1943

Melodi: Egil Harder 1945

1. Hvad var det dog der skete?
Mit vinterfrosne hjertes kvarts
må smelte ved at se det,
den første dag i marts.
Hvad gennembrød den sorte jord
og gav den med sit søblå flor
et stænk af himlens tone?
Den lille anemone,
jeg planted dér i fjor.

2. På Lolland jeg den hentede,
et kærtegn fra min fødeø.
Så gik jeg her og ventede
og tænkte, den må dø;
den savner jo sit skovkvarter,
sin lune luft, sit fede ler;
i denne fjendske zone
forgår min anemone,
jeg ser den aldrig mer.

3. Nu står den der og nikker
så sejrerssæl i Jyllands grus,
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølge skær.

4. Hvad var det dog der skete?
Mit hjerte koldt og hårdt som kvarts
det smelter ved at se det
den første dag i marts.
Jeg tænkte: "Evigt skiltes ad
min sjæl og glæden", da jeg sad
i vint'rens grumme done.
Nu gør min anemone,
mit hjerte atter glad.

5. For denne rene farve
den er mig som en vårens dåb,
den la'r mig nyfødt arve
en evighed af håb.
Så bøjer jeg mig da mod jord
og stryger ømt dit silkeflor,
en flig af nådens trone.
Du lille anemone,
hvor er vor skaber stor!

En lærke letted, og tusind fulgte

Tekst: Mads Nielsen 1945

Melodi: Mathias Christensen 1945

1. En lærke letted, og tusind fulgte,
og straks var luften et væld af sang.
De tusind tårne tog til at tone,
så landet fyldtes af klokkers klang,
og byer blomstred i rødt og hvidt,
og det var forår og Danmark frit.

2. Det var en morgen som tusind andre
og ingen morgen i tusind år,
da Danmark vågned med klare øjne
til glædestimer og frimandskår,
og landet lyste fra sund til klit,
for det var forår og Danmark frit.

3. Vi mindes stille de tapre døde,
hvis navne lever i Danmarks navn,
og takken søger til dem, der segned',
og dem, der sidder med tunge savn.
Gud trøste dem, der har lidt og stridt,
til det blev forår og Danmark frit.

4. Men du, som styrter de stoltes riger
og løser fangne af bolt og bånd,
dig flyver hjerternes tak i møde,
vor skæbne er i din stærke hånd.
Nu er det forår og Danmark frit.
Velsign det, Herre, fra sund til klit.

Der er et yndigt land

Tekst: Adam Oehlenschläger 1819

Melodi: H.E. Krøyer 1835

1. Der er et yndigt land,
det står med brede bøge
//: nær salten østerstrand; ://
det bugter sig i bakke, dal,
det hedder gamle Danmark,
//: og det er Frejas sal. ://

2. Dér sad i fordums tid
de harniskklædte kæmper,
//: udhvilede fra strid; ://
så drog de frem til fjenders mén,
nu hvile deres bene
//: bag højens bautasten. ://

3. Det land endnu er skønt;
thi blå sig søen bælder,
//: og løvet står så grønt, ://
og ædle kvinder, skønne mø'r
og mænd og raske svende
//: bebo de danskes øer. ://

4. Hil drot og fædreland!
Hil hver en danneborger, ://
//: som virker, hvad han kan!
Vort gamle Danmark skal bestå,
så længe bøgen spejler
//: sin top i bølgen blå. ://

Danmark, nu blunder den lyse nat

Tekst: Thøger Larsen 1914

Melodi: Oluf Ring 1921

1. Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat,
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

2. Danmark, du vågner med søer blå,
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på,
ser, hvor det yppigt glider
frem af forgangne tider.

3. Lærker, som hopped af æg i vår,
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

4. Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind.
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæsset som kniv mod stene.

5. Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer, -
det er den danske sommer.

6. Pigernes latter og lyse hår,
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår -
mildt om et evigt Danmark spår,
sol over grønne sletter,
lykke og lyse nætter.

Som en rejselysten flåde

Tekst: Helge Rode 1921

Melodi: Carl Nielsen 1921

1. Som en rejselysten flåde
ankret op ved Jyllands bro
under vejrs og vindes nåde
ligger landet dybt i ro.
Hårdt går hav mod bro og stavn,
møder Danmarks stille navn.
Hør, hvor blidt det klinger!
Hvor vi stod, og hvor vi gik,
kom dit navn, som sød musik,
blødt på hvide vinger.

2. Havombruset yngler landet.
Tusind øer gik af havn,
lod sig bære bort af vandet
for at bære Danmarks navn.
Muntert frem til livets dyst
gennem mulm og strålelyst.
Hil jer, vore skibe!
Flaget blafrer rødt og hvidt.
Her er Danmark, dit og mit,
med sin kølvandsstribе.

3. Hav og muld skal dansken pløje.
Venner! Hvad vi fik for muld!
Bølgelandets runde høje
tavlet ud i grønt og guld.
Lærken klatrer fra sin seng
i den morgenvåde eng
ad sin jakobsstige.
Men de lyse nætters skær
over stille bøgetræer
åbner himmerige.

4. Hør det! Husk det, alle danske!
Klar og frodig er vor ånd.
Sproget slutter som en handske
om en fast og venlig hånd.
Værn med vid, hvad hélt er vort!
sig kun sandhed, jævnt og kort,
gladest ved det milde.
Danskens lov i strid og fred
være ret og billighed,
som kong Volmer ville.

5. Vinterklart og sommerbroget,
morgenmuntert, skumringssvøbt,
ligefremt og latterkroget,
smilbestrålet, tåredøbt.
Det er Danmarks frie sprog,
uden tryk af fremmed åg
frejdigt Freja taler.
Eget brød til egen dug,
Danmarks hvede, Danmarks rug,
Dybbøl mølle maler.

6. Om din frihed vil vi værne,
holde skjoldvagt om din fred,
ofre dig en moden kerne
fra din jord i tusind led.
Indånd Nordens frie luft,
stilhed, sød af blomsterduft,
blæst, som søen salter,
medens vi med trofast sind
sætter al vor gerning ind,
Danmark, på dit alter!

TAK FOR I AFTEN

*I fællesskab bringer vi liv og glæde til sangene med musikken
som ledsager. Tak for at synge med.*

Kommandantskabet i Kuppet

Gl. Hovedvagt - Kuppet 1 - 2100 København Ø